

CENTRUL CULTURAL "JEAN BART" TULCEA
Str. Progresului, nr.34 Tulcea, 820029, România
Tel/fax. +40.240.519.329
email: centrulculturaltulcea@yahoo.com
www.teatruljeanbart.ro

Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea este o instituție publică de cultură finanțată de CONSILIUL JUDEȚEAN TULCEA

Concursul Național de Poezie „Panait Cerna”, ediția a XLVI-a - Poesis, cu sens

Ediția din anul 2020 a Concursului Național de Poezie “Panait Cerna”, Tulcea, a XLVI-a, lansată în 21 septembrie a.c., cu termen de comunicare publică a rezultatelor la data de 24 noiembrie a.c., s-a bucurat de un larg ecou în rândurile creatorilor de poezie, însumând un număr total de 222 de participanți, din majoritatea județelor țării, cât și de peste hotare: Italia, Belgia, Republica Moldova, patru dintre aceștia fiind descalificați, formal, pentru neîndeplinirea criteriilor de admitere în concurs.

Concursul este organizat de Centrul Cultural “Jean Bart” Tulcea și, potrivit regulamentului, se adresează creatorilor care nu au debutat editorial cu volume proprii de poezie, de asemenea un criteriu fiind respectarea unei limite minime de vârstă, de 16 ani. Caracterul național al concursului este înțeles prin cerința ca poemele să fie redactate în limba română, în generalitatea sa, desigur, cu respectarea regulilor de gramatică, iar deplina libertate de creație a autorilor este înțeleasă în sensul de libertate a temei, stilului și formei, atâta vreme cât creația poetică în sine nu are caracter obscen-mizerabilist.

Juriul concursului a fost constituit din scriitorul Ovidiu Dunăreanu, în calitate de președinte, criticul literar Diana-Dobrița Bîlea (membri ai Uniunii Scriitorilor din România), poeta Elena Bălășanu, iar în calitate de secretar, fără drept de vot, Bogdan Pascal, referent în cadrul Centrului Cultural “Jean Bart” Tulcea.

Apreciem în mod deosebit implicarea inspectoratelor școlar-județene din întreg cuprinsul țării, numărul mare de liceeni participanți fiind un semn că poezia se bucură de un imens rezervor de energie creatoare pe baza căruia se va constitui viitorul literaturii române, înțelegând prin acest lucru și susținerea discretă, dar esențială, a profesorilor de limbă și literatură română.

Creațiile prezentate de participanți la ediția curentă au îmbrățișat o largă varietate de stiluri și forme, majoritatea participanților preferând versul liber, într-o manieră narativ-simbolică, sau explorând

un univers valorificat psihologic prin repere metroculturale. Aici, membrii juriului au remarcat tendința spre tonuri sumbre emoționale sau simbolice, de teme derulate într-un univers de discurs promiscuu, care, din punct de vedere literar nu aduc nici o valoare în sine creațiilor, ci doar obturează orizontul acestora, foarte multe creații, cu autori diferiți, manifestând nuanțe vădit mimetice. De asemenea, încercările de scriere creativă au fost relative puține, dar consistente, totuși, dacă nu li s-a putut reproșa lipsa de imaginație, ele nu întotdeauna au avut mesaje nuanțate, capabile să ghideze atenția cititorului. Referitor la autorii care au participat cu poeme scrise în manieră clasică, indiscutabil, chiar și la cei mai buni dintre aceștia s-au remarcat elemente de disonanță, mai mult sau mai puțin grave, privind respectarea regulilor de prozodie, fapt care, pe lângă valențele inestetice formale, dovedește, din partea autorilor, o grăbire a compoziției spre alegeri de cuvinte sau expresii prea ușor de anticipat, adeseori creațiile lor alunecând în jocuri de cuvinte fără profunzime.

Astfel încât, în acordarea premiilor, membrii juriului au urmărit, nu doar bogăția de conținut, a libertății de expresie, cât și valoarea literară a creațiilor, anul acesta, dat fiind numărul mare de lucrări, organizatorul, Centrul Cultural “Jean Bart” Tulcea, suplimentând fondul de premiere cu două Premii Speciale ale Juriului.

Premiul “Panait Cerna”, în valoare de 1000 de lei, a fost decernat domnului Cristian Andronic, din raionul Telenești, satul Ciulucani, Republica Moldova, de data aceasta premiul fiind acordat pentru maniera în care autorul a reușit să își transmită mesajul prin prisma poeziei clasice.

Premiul “Ars Poetica”, în valoare de 700 de lei, a fost atribuit doamnei Andreea-Iuliana Petcu, absolventă a Facultății de Litere din cadrul Universității “Alexandru Ioan Cuza”, Iași. O găsim prezentă în publicațiile “Luceafărul de dimineață”, “Apostrof”, pe platformele “O mie de semne” și “optmotive”, a participat cu lecturi publice la Salonul de literatură Junimea; “Poeți la Meru”, ediția a IV-a, dar și la FILIT: “Turist în Iași. Acasă pentru cei plecați”, ediția a VI-a, respectiv “Nepotu’ lui Thoreau”, ediția a VII-a (Noaptea Albă a Poeziei). De asemenea, ca recunoaștere a talentului său literar a mai primit premiul revistei “Luceafărul de dimineață”, Poezie tânără, ediția 2018, Premiul II în cadrul Concursului Național de Poezie “Ion Chichere”, ediția 2018, Premiul II în cadrul Festivalului de poezie “Constantin Conachi”.

Premiul “Euterpe”, în valoare de 700 de lei a fost acordat doamnei Cristina Mihaela Nan, din Craiova, ea studiază, ca masterand, limba și literatura română în cadrul Universității din Craiova, o poetă care preferă un vers alb, ușor criptat pe un fir narativ abstract.

Unul dintre cele două Premii Speciale ale Juriului, acordate suplimentar, anul acesta, față de configurația anunțată a premiilor, în valoare de 500 de lei fiecare, a fost acordat constanțencei Mara Mihai, ea este studentă a Facultății de Arhitectură de Interior, din cadrul Universității de Arhitectură și Urbanism “Ion Mincu”, un talent deja confirmat prin premii obținute la diferite festivaluri și concursuri de literatură, unde s-a făcut remarcată atât pentru traduceri poetice, cât și pentru eseistică. A obținut Premiul I la Concursul Național de Creație Literară și Artistică “Colocvii Blagiene” (2015), premiul III,

aceiași concurs, secțiunea creație în limba engleză (2015), s-a remarcat ca finalistă a concursului internațional “Marco e Alberto Ippolito”, secțiunea eseu (2016), prin Premiul Special la concursul de literatură “Ion Barbu-Dan Barbilian” (2017), dar și prin mențiunea primită la concursul “Literatura ca abilitate de viață” (2016).

Cel de-al doilea Premiu Special al Juriului a fost oferit poemelor prezentate de Mălina-Alexandra Lipară, din Buzău, ea este studentă a Facultății de Litere din cadrul Universității “Babeș Bolyai”. O regăsim cu lecturi la Institutul Blecher și StudentFest, cu participări în cadrul proiectului “La feminin”, realizat de 7 Arte în parteneriat cu Institutul Blecher, cu poeme publicate în reviste precum “Apostrof”, “Bucovina Literară”, “Literadura”, precum și pe platformele online “O mie de semne” și “Poetic Stand”. Mai adăugăm că în 2019, ea a obținut premiul I la festivalul LicArt, iar anul acesta creațiile sale i-au adus alte două premii I la festivalurile de poezie “Porni Lucefărul” și “Nicolae Labiș”.

Premiul “Aegyssus”, în valoare de 500 de lei, distincție adresată cu precădere tucenilor, dar și celor care valorifică în scriitura lor valențe ale patrimoniului etnic, istoric, cultural sau natural al Dobrogei, își acordă prestața, pentru a doua oară de la înființarea sa, tucencei Mihaela Belacurencu. Ea urmează cursurile Facultății de Psihologie, din cadrul Universității, “Titu Maiorescu”, din București, fiind a doua distincție pe care o primește ca participant la Concursul Național de Poezie “Panait Cerna”, în cadrul căruia, la ediția din 2014 a primit distincția Mențiune I.

Anul acesta, distincția Mențiune I, în valoare de 400 de lei a fost acordată domnișoarei Mara-Alexandra Nemeș, din Târgu Mureș, elevă în clasa a X-a a Colegiului Național “Unirea”, poeziile sale, cu vers alb și narațiune bine conturată făcându-se, de altfel, remarcate și în cadrul celei de-a XX-a ediții a Concursului Județean de Creație Literară “Serafim Duicu”, prilej cu care autoarea a obținut Premiul I.

Distincția Mențiune II, în valoare de 300 de lei, a fost acordată concurenteii Anda-Maria Benția, elevă a Colegiului Național „Ion C. Brătianu” Pitești.

Avem deosebită plăcere de a adresa un salut de bucurie tuturor participanților, maniera în care aceștia au răspuns chemării concursului nostru, un concurs care li se adresează în întregime, dovedind cu prisosință, că poezia în sine, e o dimensiune a culturii universale, mereu prezentă în provocarea orizontului uman.

În continuare, vă prezentăm, ca o mică oglindă a ediției de anul acesta, câteva din creațiile prezentate de autorii premiați cu acest prilej.

Referent cultural Bogdan Pascal

Cristian Andronic - Premiul "Panait Cerna"

Melancolie de vară

Am scris atâtea versuri în rătăcirii sublime
Și am uitat cu totul că după orice scriu,
Ceva se stinge-n mine, și ce rămâne viu
E doar o amăgire că sunt și-mi este bine.

Și Beethoven răsună în note de tăcere,
Iar după geam mai plouă și fulgeră ciudat.
Nimic nu voi întoarce din ceea ce am dat,
Că nu se-ntoarce clipa, oricât de mult i-ai cere.

Încă citesc Esenin în baruri de pe stradă,
Iar ploaia e mai caldă decât ce simt acum,
Cât de frumos, iubirea devine mascaradă,
Iar cuplul își alege, în taină, un alt drum.

Sărută-mă, tristețe, rămâi la mine-n sânge,
Doar tu poți înțelege de ce poeții scriu!
Gorunul plânge-n Blaga, că i-a ajuns sicriu,
Și simt cum și pe mine, în frunza lui mă strânge...

Poem de dragoste, lumina

Se prăbușește frunza, peste întreaga viață,
Și toamna intră-n fibre, și în priviri febrile,
Lumina se răstoarnă în coasta unei zile,
Și-n ea nu se mai simte, nici urmă de speranță.

Acest poem fierbinte, de dragoste cumplită,
Va fi furat de noapte, și-o să-l ascundă mult.
Când nu am somn, nici pace, rămân să îl ascult,
Iar mâna mea, îl scie, în tremur, obosită.

Aceste stele care, răsar de-asupra noastră,
N-aduc decât răceală, și-un ideal, departe,
Precum întreg apusul, într-una ne desparte,
Furând lumina caldă, ce ne-a surâs albastră.

Și vor veni cu ceata, poeți, peste o mie,
Să scie de iubire, să lupte-n bezna toată,
Dar dintre toți, doar unul, va ști, și o să poată,
Din dragoste, lumina, s-o strângă-n poezie.

Casa cu stări

Mașina de scris zace în cameră de la parter,
Se trezește frumoasă și umblă tăcând,
Miroase parfumurile timpului efemer,
Amintindu-și de 16 decembrie, tremurând.

În stânga citește, privește în părți,
Usucă flori de dovleac. Cât adoră macii!
Caiși și gutui stau ca semne, în cărți,
Și plânge-n mansardă, cum plâng și copacii.

Când toamna se lasă, și frunze lovite,
De vreme și frig, se opresc pe pământ.
În alta probează rochii boțite,
Și ridică tot praful, dansând.

În dreapta, cântă la pian,
Lumina pătrunde, ea strigă „ Băiete,
Aștept răsăritul și-apusul!", spontan,
Iar notele triste, cad pe caiete.

E singură-n casa atâta de mare,
Ea scrie, dansează și plânge frumoasă!
Are camere pentru fiecă stare.
„ Intrați, simțiți-vă ca acasă!".

Andreea-Iuliana Petcu - Premiul "Ars Poetica"

I

Când rămânea singură
îi era teama că toți muriseră
memoria îi silabisea mecanic numele
când visa că și-a spart capul
lupii începeau să vorbească
ea țopăia aiurită
și își mesteca limba
luna revărsa asupra ei bucuria din lethe

II

Am vrut să-ți prind o urmă de lumină
și să contruiesc o fântână lângă tine
ca atunci când îmi întind brațele să nu te pot cuprinde
tu să spui lumii sora mea are chip de moartă
și să împărțim singuri pâinea
pe care o ascundeai
când visam să fim într-o coajă de nucă
dorm ziua
ca să visez cuvinte ce înălță luna în locul în care
am copilărit până să mă descalț
sângele nostru o să se șteargă
și parcă m-aș mai naște o dată
pe pleoapele tale când plângi
lacrima să-ți fie mai caldă
din adunarea noastră să rămână doar simbolurile
pe care le-am crescut de mici și le-am spălat în ploaia de vară
pentru iubirea pe care ți-o port
am construit o fântână în care groparii aruncă pământul
atunci când eu îți strig nimic nu se așterne în palme
să îmi astup gura cu morțile pe care le-am pus în fața noastră
și mi se face dor de gustul laptelui de la care mama te-a oprit
când am spus că voi veni mai devreme
înnodându-mi cordonul ombilical pe după gât
am vrut să-ți prind o urmă de lumină
și am plecat să dorm
cordonul mă strânge
toarnă apă în fântână fyinn

III

Începusem *Lettera alla madre*
dar mintea mea citea poemul ca în fața unui cimitir
te-am găsit dormind cu ușa încuiată pe un ger uscat
trupul tău nu mai voia să fie acoperit
nu mai vorbeai de când visasem satul schimbat
și nu mai așteptai decât ziua în care o sa îți cadă tot părul
visurile tale rămân ca făpturile din adâncul oceanului pentru mine
iar nașterea ta o cană cu ceai și o coajă de pâine
nu am să știu altceva în afara primei tocănițe de cartofi pentru care ai plâns
a stiloului înfipt în mâna fratelui tău
dar tu nu îți amintești nimic care să te facă să râzi
aș zice că nu cunosc mai mult decât nouă luni de lumină ce nu pot fi înlocuite

La noi ninge tot mai rar
și nu cred că voi putea vreodată să te iubesc
cum o face micul Quasimodo
dar aș mai locui măcar o zi în burta ta.

(...)

Cristina Mihaela Nan - Premiul "Euterpe"

I

astăzi într-o poezie adâncă
tot caut despre tine
încerc orbește să mă întorc pe unde ai fost
ca și când ai fi lăsat inconștient
o ață roșie în urma ta
și fără să știi te vizualizez
din momentul în care ne-am întâlnit prima oară
până în copilărie
în așa-zisa odaie

acolo fumam țigări

și scoteam din noi amintiri urâte

pe tine te băteau în copilărie

și îți era frică de întuneric,

plecai sprijinit cu spatele de gardurile vecinilor și cu pupilele dilatate la maxim

în casa mea intra lumina și stătea aprinsă

în jurul ei se vorbea despre tine

uneori deschideam ușa și rămâneam la povești mult cu mine

firele astea roșii mi se înfășoară de glezne,

îmi închipui acum o realitate paralelă

ca și când viața mea

încă se desfășoară în respirația ta grea

pe aceeași ață roșie

tabieturi, țigări, alcool și poezie pentru o viață mentală sănătoasă

și-o odaie cu oameni îngenunchiați în care m-am ridicat să strig după tine,

nu te-am luat de mâini,

am închis pleoapele

și am păstrat în mine ca o plantă neșemănată

un anotimp

în care discuțiile despre vreme ar fi putut exista și la noi.

II

ce ești tu

aș trece în imaterial

printr-o sită în care mi-aș băga degetele

să grăbesc procesul

să se aleagă ce e de păstrat

și ce e de dat la o parte să rămână

ca spuma mării deasupra

și apoi te-aș cerne iar

până nu ar mai rămâne mare lucru

și cu acel puțin lucru

ți-aș da un brânci și ți-aș zice:

mergi

că ți-am lăsat esența.

III

eu sunt apa aia din pahar pe care o fixează și nu îi înțeleg substanța,

de care nu mă pot desprinde

și de care niciun dumnezeu nu se va apropia vreodată.

doar mâinile devin singura rugăciune în existența mea,

înfățișarea dumnezeului ce niciodată nu mi s-a arătat

Cu ele fixeaz gesturile devenirii mele

Viața mea e un pahar cu apă de care nu mă ating.

(...)

Mara Mihai – Premiul Special al Juriului

1.

aș minți dacă aș spune că aceste atrocități nu mă ung pe suflet-
ascunderea prin scorburi, statul cu lunile sub straturi groase de zăpadă
cu un deget sapi o gaură îngustă și lungă până la soare și tot cu unul încerci să
îți îndeși un ochi și încă unul, vrând să simți că trăiești
și-ți muști buza care tremură te sprijini de cotul drept și te
înjumătățești.
păstrezi jumătatea bună și curată
încrețești din jumătate de nas, muști cu jumătate de dinte încerci să sari într-un picior spre casă cazi
în mahalaua asta, în dezordinea asta mondială și în acest dureros balamuc de energie, unde
toată lumea vrea să facă câte ceva și să facă și să facă și niciodată să
desfacă să simtă să audă sau să
tacă
aruncam câte o coajă de banană lângă mare și găseam câte o scorbură nouă dar
în zăpadă e greu să îți faci prieteni noi, dar niciodată mai greu decât
deasupra

2.

îmi întindeam picioarele în nisip ca o păpușă comunistă cu ochi tâmpi și mari care te
înlănțuiau atunci când afară (fulgera?)

păpușile nu au numărat niciodată pescăruși pe malul mării și nici nu au
simțit ce simt eu acum

număr etaje de clădiri mă minunez de disciplina apei atunci când se întoarce mereu la picioarele mele și
mănânc cornulețe cu rahat.

îmi plăcea să aud liniștea și să văd câte un cuplu noaptea umblând pe străzi

care s-ar învârti de câteva ori s-ar iubi de mai multe, ar pleca

nimic din toate astea păpușa 'ceea n-ar putea vedea

stă cu picioarele alea ca o țăpușă pictată și rânjită și înțepenită în lemnul putred

nu știi niciodată la ce să te-aștepți de la oameni, dar

lemnul rânced e mereu la

fel.

Mălina-Alexandra Lipară – Premiul Special al Juriului

acum când un bărbat divorțat de 39 de ani

crede că dragostea pentru o tânără de 19 nu e

cel mai bun lucru care i se poate întâmpla

inima mea plutește

într-un acvariu cu pești piranha

și tu dormi bei ceai citești

sau faci dragoste cu altcineva

aș vrea să adorm pentru foarte mult timp

să mă trezesc undeva în siberia

într-o căsuță cu șemineu și covoare pufoase

planeta-mamă după iarna nucleară

doar eu zăpada singură mereu

singură la absolvire singură la urgențe

mai puțin singură după ce te-am cunoscut

apoi singură din nou

eu singură mereu într-un costum de astronaut

orbitând în jurul unei amintiri din viitor

vacanță grădina japoneză din tokyo zâmbești

la poză am vată de zahăr în păr și sunt fericită

căsuța din siberia doar eu și mașina de scris

la care bat zilnic poeme despre cum

uneori îmi doresc

să fi fost niște oameni simpli de la țară

și cea mai mare grijă cine se trezește

să hrănească păsările de dimineață

și zăpada

Când nu mai rămân decât subiectul controversat
și certitudinea că nu plătim aceleași facturi,
e timpul să te apuci de literatură și filme.
Dacă în după-amiaza asta ți s-a deschis televizorul
pe National Geographic și ai fost mișcat de
imaginea unui pui de urs polar plutind
neajutorat pe o bucată de ghețar desprinsă,
eu nu am de unde să știu. Dacă distanța imperceptibilă
dintre iubire și siguranță te-a făcut să nu mai suportți
și să schimbi canalul, pot doar să îmi imaginez și să scriu.
Am vârsta a tot ce ne desparte și
inima mea, care se întinde 466 de km,
urcă-te acum la volanul unui Jeep și
pe măsură ce înaintezi, o să se strângă în jurul tău
ca un airbag, să te protejeze de bătrânețea care vine.
Despre mine, pot să învăț să gătesc, să schimb rezerve
la aspirator, să curăț cartofi cu puterea minții,
că sunt tânără și tinerii învață repede. Doctorul mi-a spus
că există posibilitatea să fie nevoie să trecem la dializă.
N-am nevoie decât de multe lichide și de un bărbat
care să-mi traducă poezii germani. Există posibilitatea
să fie nevoie să te uit pentru totdeauna, sau doar
încă 20 de ani, până o să ne întâlnim din nou și o să devin
soția adulteră. Cât de firesc, să poți să scrii poezie
și să nu-ți folosească la nimic.

patru fără un sfert dragostea mea ce faci tu acum te-a întrebat și Mazilescu

de cine îți lipești tu umărul
ușor la raionul de electrocasnice

zilele astea oare ne-am
spălat vreo dată pe dinți
simultan

ce faci tu când se ceartă vecinii mei
ce fete tinere și frumoase mai iubești

cum să-ți spun știu
că nu te preocupă
dar sunt mai murdară
decât câmpurile pline
de noroi pe care aleargă
soldații din Afganistan de
când m-a atins altcineva

cred că aș fi vărsat
dacă i-aș fi auzit și
respirația dragostea mea

Mihaela Belacurencu – Premiul „Aegyssus”

Locus

Casa copilăriei mele, apartamentul ăla
în fața căruia găseam pisici și prindeam libelule,
aleea pe care am râs prima dată din amintiri,
seara în care mă jucam cu o fată,
uscătorul din care luam iarna sania,

să o scrijelesc de borduri și să-mi iau avânt,
sufrageria în care tatăl meu
ne-a învățat să confecționăm
avioane AK47 din hârtiile mototolite de pe jos,
bucătăria în care mama mea a râs demonic la întrebările mele,
pe vremea când șireturile erau ininteligibile și
încurcate,
dormitorul în care am deschis ochii pentru prima dată
și am văzut zăpadă, ger
și un calorifer electric mic, care nu era suficient
pentru multele mâini degerate
ale fraților mei, ale mele;
părinții se încălzeau privindu-ne
plângând și strigând că ne doare,
după multe ore de sanie și expediții până la capăt
de cartier.

juliți, murdari, înfomețați,
eu și frații mei ne încălzim
prin îngheșuială.

Visări în două cadrane

Stau pe malul curții
și mă uit la fluviul nesfârșit.

În mijloc e căsuța din spatele casei.

Mama mea vitregă nu mă lasă să aduc pe nimeni.

Mă plângeam cuiva că am doar cadă,
ca mai apoi să dau perdeaua și să găsesc țevi
și capete
de duș.

Acum pot să mă spăl din ce parte vreau.

Mă joc pe malul curții cu panourile solare,
dar le scap în apă.

Mă arunc pe unul dintre ele, iar pe celălalt îl apuc în mâna stângă.

Curentul mă ia mai în adânc și mai la dreapta.

e 22:30 și mă așez din nou pe malul curții,

voit de data asta.

Din spuma fluvială se aud copii mergând pe bicicletă,
pești care găuresc asfaltul cu sunetul lor de pickhammer
taca-taca, taca-taca,

e 22:30 și am înlemnit

la sunetul mașinii de spălat, maneaua din curtea vecină,
la clickurile și tastele din cameră.

Cuvintele se învârt în mașina de spălat.

Lasă- îmi zic- o să miroasă frumos.

Mara-Alexandra Nemeş - Menţiune I

#Yogaflow

mă trezesc deseori dimineaţa şi mă întreb
pentru ce trăiesc azi
erau vremuri când altceva nu exista în afară de o foaie şi un creion
însă mi-am dat seama că nu îmi țin de urât
aşa că m-am trezit ca să mă întind pe salteaua de yoga
şi să nu mă gândesc la nimic

ştiu pare imposibil să ai mintea goală şi plămânii plini
dar dacă ai tăcea din gură în loc să taci din inimă
ai vedea câtă linişte e în tine
atâta linişte încât nu aud că bate cineva la uşa de materie cenuşie
sau că ploaia îşi izbeşte capul de geam ca un beţiv căzut la maginea trotuarului
aud totuşi că am rămas singură
şi e aşa de bine

spune-mi cum te simţi
sau nu îmi spune lasă-mă să îţi citesc gândurile
rămâi acolo în child pose şi supune-te
asta ştii să faci cel mai bine

e amuzant că ai impresia că mă poţi păcăli
gândindu-te la mine ca la un forever alone şi să te prefaci că ți-e milă

însă sunt mai liberă decât ai fost tu vreodată stând în poziția de warrior
și privind înainte

#Regulasalvatorului

uită-te în stânga și-n dreapta înainte să faci vreun pas greșit
asigură-te că rămâi un erou înainte să cazi și tu
la pământ
ce privilegiu să te pot ajuta și totuși
ce blestem
însă aleg să îmi respect datoria
de salvator

e un jurământ al ființei mele
acela de a nu te lăsa zăcând
ca jurământul unui soldat care calcă pe front
cu promisiunea că niciun om
nu rămâne în urmă

și dacă printre oameni mă număr și eu
mă dau cu totul acestui pământ de boli și de durere
de carne tăiată și sfâșiată
între dinții unui nor de praf
de pulbere de oști
rămânem noi doar o bucată de șosea asfaltată de saliva cerului

a cerului gri și umed și rece

însă aleg să privesc la soare și să îmi spună el cât e ceasul

e ceasul ridicării

și trebuie

să te scoli din patul suprapopulat

mi-e atât de frică să rămân în picioare

încât tremură pe mine fiecare celulă epitelială

fiecare picătură de transpirație uscată într-un zăcământ de sare

însă mă simt onorată să mă lupt pentru voi

și să spun bună ziua

celui mai puternic dușman

să îl dobor de pe umerii voștri

ca pe o lipitoare transparentă prădătoare

apoi să îi spun politicos la revedere pentru că cine știe

cât de curând se va sui pe mine

chiar a vrut să se arunce peste inima mea

când încercam să vă readuc la viață

dar m-am luptat cu el ca Harap-Alb

și nu renunțam

chiar dacă mă prăpădeam în urlete

pentru că știam că trebuie să vă salvez

știam că trebuie să vă salvez

chiar dacă mă alungați cu săbii și cuvinte

necenzurate

ce ființe libere am mai fi noi

sub lacătul cenzurii

știam că trebuie să vă salvez

ca să fiu și eu liberă

gândul că respirați și că vă curge sângele prin vase

e cea mai libertină cenzură

a mea

numai moartea îmi poate cenzura gura

se infiltrează în defibrilator și mă electrocutează

în timp ce cu mâinile împing în pieptul tău

și raze de sânge și de energie îți sar dintre coaste

mă aruncă o explozie de fulgere organice

e soarele ultimei mele misiuni

răsărit din cordul tău reanimat

apus în brațele mele

de salvator devenit victimă

știu că mi-ați repetat de multe ori

regula de aur a salvatorului

însă știu și că eroi sunt doar cei care îndrăznesc

să o încalce

chiar și cu prețul cele mai mari cenzuri

Anda-Maria Benția - Mențiune II

În adâncuri

Aici mi-a plăcut să plâng chiar
aici unde cântecul de leagăn al scrijeliturilor trece din
ziduri în pielea ta lăptoasă
foșnește sarea prin cicatrici
sub ele- clipocesc dihăanii marine
atât cât le îngăduie viața de sub carne;
îmi lipesc urechea de bulgărașii de keratină-
-aud marea.

Acolo lângă tine am învățat tristețea chiar
acolo, începând cu descrierea spațiului umplut cu aer cald
peste care un animal înfrigurat și-a azvârlit pielea grasă:
eu pielea tu
o dăm din mână în mână
măsurăm metrii de epiteliu rămași până la
colaps
dar când ajung la tine mă încurc
o iau de la capăt
și din ochi îmi cresc dinți cariați
drenele mi se lipesc de piept
sforile mă înfășoară cu o mângâiere inefabilă.

Deși nu te-am atins niciodată tot iubire i-am spus
deși nu am dat la o parte pielea, tot frică s-a numit.
Cineva spune că nu există nimic din toate astea
doar o inimă ridată și mecanică sub picioarele noastre
ce ne pompează sângele comun prin
organele-scoică.

Nu am știut niciodată unde este adevărul
aici unde aud marea sau
acolo
unde sunt doar un alt înecat.

Liniștire

Îmi amintesc de viața asta ca de un clopot toxic
care se ține pe picioare de moluscă
un sânge albăstrui pompat sub pielea untoasă
cât să îmi hrănească micile frici de plastilină
și să îmi facă organele de iască să bată în ritmul muzicii de
cafenea

Tot ce lovește trag mai aproape
strâng la piept
sărut
vârfuri de sulite cât degetele unui sugar
doar ele

trasează gura însângerată a singurătății
un tifon cu alcool care să oprească
plăcerea

îmi amintesc de toate așa cum le-am lăsat
musculița moartă sub paharul lipicios de lichior
fragilitatea iubirii crescând în umbra obiectelor sferoide
grămezi de gunoaie duse de vânt
scrumiere din care ciugulesc păsări schiloade
mâna osoasă a namilei care mă apucă de gât
mă duce departe
unde se scurg toate ca într-o gură de canalizare

trag lângă mine ce văd prin transparența sticlei
cozi incandescente de sulită proaspăt ieșite
din camera de dezvoltare îmi străpung
ochii colțuroși ce ți-i întind mult prea târziu
într-un tifon care să oprească durerea

plăcerea durerea